

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: F. R., narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
žalovanému: sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2022 č. j. CPR-34733-2/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-120127-27/ČJ-2021-000022-SV ze dne 23. 11. 2021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena

doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že postup správních orgánů je nepřiměřeně tvrdý, neboť není zohledněna skutečnost, že se jedná o jeho první pochybení na území Evropské unie, po jejímž odhalení spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci, přičemž intenzita protiprávnosti je oslabována i délkou správního řízení, které bylo vedeno takřka rok. Měl za to, že si nepočínal obstrukčním způsobem v řízení před správním orgánem prvního stupně, a proto ne nutně vnímat posuzovanou protiprávnost i v kontextu plynutí řadu, kdy logicky bude oslabena, bude-li na ní nahlíženo s odstupem jednoho roku. Vzhledem k jeho součinnosti se správními orgány a především s ohledem na to, že se jedná o jeho první pochybení, tak se domnívá, že ukládané opatření je nepřiměřeně tvrdé.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a spisový materiál. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdnů lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-120127-1/ČJ-2021-000022 ze dne 13. 5. 2021, podkladové materiály, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-120127-10/ČJ-2021-000022-SV ze dne 13. 5. 2021, protokol o výslechu účastníka správního řízení č. j. KRPA-120127-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 13. 5. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-120127-27/ČJ-2021-000022-SV ze dne 23. 11. 2021, odvolání žalobce ze dne 3. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-34733-2/ČJ-2021-930310-V230 ze dne 25. 4. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 13. 5. 2021 v 8:15 hod. byl při pobytové kontrole zajištěn cizinec, který byl ztotožněn jako žalobce. Během kontroly u něho byly nalezeny dva doklady povolení k pobytu, které jsou vedeny v evidenci SIS II jako doklady neplatné. Doklady byly zadrženy policií a cizinci bylo vydáno potvrzení o zadržení daných dokladů. Následně bylo cizinci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 18 měsíců dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a žalovaný následně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-120127-15/ČJ-2021-000022-SV ze dne 13. 5. 2021 zrušil a vrátil ho správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Poté vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPA-120127-27/ČJ-2021-000022-SV ze dne 23. 11. 2021, kterým žalobci uložil vyhoštění v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 12. 2021 odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 11. 2021.

8. Při výslechu svědka dne 13. 5. 2021 žalobce uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu a ví, že bude muset vycestovat. Nemohl nalézt zaměstnavatele, chtěl zůstat do rozhodnutí na litevskou kartu. Cestoval mezi Lotyšskem a Českou republikou. Do schengenského prostoru naposledy přicestoval za prací do Lotyšska dne 29. 7. 2019, do České republiky přicestoval v létě roku 2020. Měl v úmyslu si vyřídit zaměstnaneckou kartu. Jeho žádost byla zamítnuta, protože společnost, u které měl být zaměstnán, změnila název, a proto mu nebyl udělen pobyt.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 6. 1. 2021 do dne 13. 5. 2021. Městský soud v Praze má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
13. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
14. Pokud jde o skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tak učinil až po odhalení jeho nelegálního pobytu v České republice cizineckou policií. Dobu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce není nízkého věku a měl by být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.

15. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
16. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy zde žalobce po skončení platnosti schengenského víza zcela vědomě a neoprávněně pobýval, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily dobrovolnost dostavení se žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
17. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně